

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Εἰς τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου προπετέθη ἔδρα σημαντικωτάτη—ὑφηγητοῦ ἐπὶ τοῦ παρόντος—τῆς **Συγκριτικῆς μυθολογίας** ἢ ὡς ἐν Εὐρώπῃ εἶναι γνωστός ὁ κλάδος οὗτος, τῆς *Συγκριτικῆς Ἱστορίας τῶν θρησκευμάτων*. Ὁ κλάδος οὗτος, ὅταν πρὸ διετίας ἂν δὲν ἀπατώμεθα, προσετέθη εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Σορβόννης ὑπὸ τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῆς παιδείας, τοῦ κληρομάχου Ἰουλίου Φερρῦ, ἐξήγειρε τὰ πνεύματα τῶν κληρικῶν, ἐκληφθεὶς ὡς προσβολὴ τῶν δικαιωμάτων τοῦ προφήτου Ἡσαίου καὶ τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν. Ὁ διορισθεὶς καθηγητῆς κατὰ σύμπτωσιν ὠνομάζετο Σουρρῆς, συνταράξας καὶ αὐτὸς τοὺς Αἰγιεῖς σταφιδεμπόρους καὶ τοὺς Κερκυραίους Ταρτούφους τῆς Γαλλίας. Ἐν Βερολίῳ τὴν ἔδραν αὐτὴν κατέχει ὁ διάσημος Σταϊντάλ. Τῆς νεαρᾶς αὐτῆς ἔδρας παρ' ἡμῖν ἰδρυτῆς ἐγένετο ὁ εἰδικὸς διὰ τε τῶν μελετῶν καὶ τῶν συγγραφῶν του ἀναδειχθεὶς κ. **Ν. Γ. Πολίτης**, ἐκ τῶν κρατίστων νέων τῆς συγχρόνου ἐπιστημονικῆς νεολαίας, φιλόπονος καὶ μετριοφρων, συγκεντρωθεὶς ὅλος εἰς τὸν κλάδον του, χωρὶς ὑπερβασίων, σύμφωνα μὲ τὸ ῥωμαϊκὸν ἔθιμον, εἰς ἄλλα πεδία διανοητικῆς καλλιέργειας. Ἡ ὠραία του ἐπὶ ὑφηγησίᾳ θέσις εἶναι ὁ *Ἥλιος κατὰ τοὺς δημῶδεις μύθους*. Καὶ ὑπὸ ἀστρονομικὴν καὶ ὑπὸ ποιητικὴν καὶ ὑπὸ μυθολογικὴν καὶ ὑπὸ θρησκευτικὴν ἔποψιν ὁ ἥλιος εἶναι πηγὴ ζωῆς, χρωμάτων, ἀπολαύσεων, ἐρεύνης, λατρείας, προσκυνήσεως. Δι' ἡμᾶς μάλιστα τοὺς σχεδὸν μεσημβρινούς, τῶν ὁποίων τὰ νεῦρα νομίζεις ὑφασμένα ἐξ ἡλίου, δεχόμενα καὶ τὰ εὐεργετήματα καὶ τὴν χαλαρωτικὴν ἐπήρειάν του, αἱ περὶ τοῦ ἡλίου μελέται ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐκ τῶν ἡδονικωτέρων ἐντροφημάτων. Ἀλλὰ τί μελετῶμεν ἡμεῖς διὰ νὰ μελετήσωμεν καὶ τὸν Ἥλιον;

Ἄρκει ὅτι τὸν χειμῶνα τὸν μεταχειριζόμεθα ὡς κλινοστρωμνὴν καὶ ἐφάπλωμα, τὸ δὲ καλοκαίρι ἐντροφῶμεν εἰς τὰς σκιὰς του. Ἀναμένομεν λοιπὸν μετ' ἀνυτομονησίας τὴν νέαν μελέτην τοῦ κ. Πολίτου, τὸν ὁποῖον χαίρειζομεν ὡς ὑφηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου, εὐχόμενοι ὅπως ἡ διδασκαλία του, ἐπὶ τῆς ἐπιστημονικῆς μεθόδου ἔδραζομένη, καρποφορήσῃ εἰς τὰς κεφαλὰς τῆς ἀκαδημαϊκῆς νεολαίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν αἰδεσιμώτατον παπᾶ Μαρτῖνον καὶ τὸν διαδεσιμώτατον κ. Δαμακᾶν, οἵτινες θὰ σκανδαλισθῶσιν ἴσως ἐκ τῆς διδασκαλίας τοῦ κ. Πολίτου, εἶναι εὐκολὸν δι' αὐτοὺς νὰ *ξεθυμῶσιν*, ὁ μὲν πολεμῶν τὸν Littré καὶ τὸν Taine, ὁ δὲ αὐξάνων κατὰ ἐν ἡ δύο τὰ ἡμερήσια του λουτρὰ ἐν τῇ φαληρικῇ ἀκτῇ.

Τὰ διὰ τὸν ἀνακτορικὸν χορὸν τῆς 23 Ἀπριλίου προσκλητήρια τῆς Αὐλῆς διαπρέπουσιν ἐπὶ ὀρθογραφίᾳ. Ἰδιὰ σημειοῦμεν τὰς λέξεις: Κίριον, Ξενοδοχίον, Ἰταλία, ἃς ἴδομεν ἐπὶ ἐγγράφων προσκλητηρίων οὕτω γεγραμμένας. Εὐχαρίστως δὲ βλέπομεν ὅτι μεταξὺ τῶν πρὸς τὴν Αὐλὴν διαζευχθέντων οἶον εὐπρεπείας, εὐφυίας καὶ τῶν τοιούτων, ἐπιζήλον θέσις κατέχει καὶ ἡ γραμματικὴ.

Κατὰ τί διαφέρομεν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦς Μοσχοβίτας; Αἱ ὑπόνοιαι τὰς ὁποίας κατασκευάζουν ἐκεῖνοι σκοπὸν ἔχουν νὰ ἐκσφενδονίσουν τὸν Τσάρον δὲν ξεύρομεν ποῦ, ἐνῶ αἱ ἰδικαί μας ἀντικείμενον ἔχουν νὰ ἐκσφενδονίσουν τ' ἀποχωρήματά μας.

— Σὲ φώναξα γιὰ νὰ σὲ ρωτήσω, ἂν ἦσαι ἀληθινὰ τρελός.
 — Δὲν ἤμουν, σουλτάνα μου, δὲν ἤμουν οὐρὶ τοῦ παραδείσου, σὺ μὲ τρέλανεσ' θυμάσαι ποῦ μοῦ φώναξες καὶ ψίτ;
 — Καὶ τώρα λοιπὸν εἶσαι τρελός;
 — Μάλιστα, ἀλλὰ τρελλός γιὰ σένα.
 Ἡ τουρκοπούλα μου ἀφῆθη εἰς γέλωτας καί,
 — Αἱ καλὰ, ἐπανάλαβε, τί θέλεις τώρα ἀπὸ ἐμέ;
 — Τί θέλω; Τὸ πᾶν, σὺ δύνασαι νὰ μοῦ δώσης τὸ πᾶν, τὸ σύμπαν, τὸν οὐρανὸ μὲ ἄστρα, τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι.
 — Καὶ ποῦ νὰ τὰ εὕρω ἐγὼ ὅλα αὐτὰ;
 — Τὰ ἔχεις.
 — Ποῦ;
 — Ποῦ; Δὲν ξέρεις ποῦ;
 Μὴ μὲ μαλώσης
 Καὶ μὴ θυμώσεις
 Ἄν σοῦ τὸ εἰπῶ.
 Νὰ, κτύπα, φεύγω,
 Νὰ σοῦ τὸ λέγω,
 Σὲ ἀγαπῶ!

γουδάκι, διότι ἔμεινε λεπτά τινα σιωπῶσα καὶ σκεπτομένη, εἶτα δὲ μὲ εἶπε:
 — Καὶ τί βγαίνει ἂν μ' ἀγαπήσῃ. Σὺ ἦσαι ρωμῆος κ' ἐγὼ τούρκικα. Δὲν γίνεται...
 — Γίνεται, γίνεται, ἡμεῖς τὸ κάμομε καὶ γίνεται. Κάθε ἓνας ἄς λατρεύῃ χωριστὰ τὸν θεόν του, ἡμεῖς δὲν ἔχομε ν' ἀνακατέψωμε τοὺς θεοὺς μας, σὰν τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, ποῦ τοὺς ἀνεκάτευαν κάθε μέρα εἰς τοὺς ἔρωτάς των. Ἡμεῖς θ' ἀγαπῶμεθα ἀγνῶς σὰν τὰ περιστέρια, μ' ὅλον ὅτι ἐγὼ δὲν βλέπω ἐπάνω των κάμμιὰ ἀγνόητα, ἀφοῦ κάθε μῆνα γενοῦν καὶ ἀπὸ δυὸ αὐγά.
 — Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ κάμης νὰ σ' ἀγαπήσω κ' ἐγὼ;
 — Ὡ ἂν τοῦτο γίνῃ, θὰ πουληθῶ σκλάβος σου εἰς ὅλη μου τὴ ζωὴ, καὶ ἂν ἤθελες ἔπειτα μοῦ χάριζες σὺ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ μὲ καθίστας κύριόν σου, ὄχι κύριόν σου, διότι πάντοτε θὰ ἤμην ἐγὼ σκλάβος σου, ἀλλὰ κύριον τῶν θεληγῆτρων σου, τοῦ κάλλους σου, ἤθελα ὅμως καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔρωτός μας νὰ μὴ μοῦ ἦσαι αὐστηρὰ ὡς ἡ συμπατριώτισσά σου Θετίς ἦτο ἄλλοτε εἰς τὸν Πηλέα.
 — Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ Θετίς, ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω καθόλου, οὔτε τὴν ἔχω ἀκουστά.
 — Ὡ ἄγγελε, πεσμένη ἀπ' τὸν οὐρανὸν, οὐρανοκατέβατο ἀγγελουδί μου, θέλεις νὰ σοῦ διηγηθῶ αὐτὴ τὴν ἱστορίαν; Καὶ ταῦτα λέγων ἐσύρθη πλησίον τῆς καὶ

Φαίνεται νὰ τῆς ἤρесе τῆς τουρκοπούλας μου τὸ τρα-